

CHUYỆN CÔ ÚT BÉ TÍ

Tổ Tâm

Tôi là con út trong gia đình có năm anh chị em. Tôi là út nhưng ở nhà không gọi tôi là út mà gọi là Tí, bé Tí. Lúc tôi oe oe chào đời, mấy anh chị tôi xúm lại đòi đặt tên cho tôi. Dĩ nhiên là chỉ được đặt tên ở nhà thôi, còn tên ra ngoài, có nghĩa là tên trên giấy tờ thì ba tôi đã lục tới lục lui mấy cuốn sách để kiếm cho ra một cái tên cho cô con gái út ít của ông.

Ba má đặt tên cho tôi là Ngân. Ngân có nghĩa là tiền. Có lẽ lúc ấy mới đi tù "cải tạo" về nhà cửa thiếu trước hụt sau cho nên ba mới đặt tên tôi như vậy, mong ước sau khi sinh tôi ra ba má làm ăn có được nhiều tiền hơn. Tiền đâu không thấy chỉ thấy là sau khi sinh tôi ra ba má phải vác tới hợp tác xã nộp phạt hai mươi cân lúa vì tội đẻ nhiều.

Chính sách của nước cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam là phải kế hoạch hoá sinh đẻ cho toàn dân, hai vợ chồng chỉ có hai con. Đẻ ngoài hai con thì cứ mỗi đầu em bé cân hai mươi cân lúa mà nộp phạt. Đó là một trong những lý do khiến cho cái nước Việt Nam được dân giàu nước mạnh. Nước có mạnh không thì tôi không biết, nhưng dân giàu thì tôi có biết. Bởi vì những nhà giàu có họ đẻ sồn sồn mỗi năm một đứa, hai mươi cân lúa họ dư sức nộp phạt vài lần để được bày con sung túc nuôi cho vui cửa vui nhà. Nhà nghèo thì hồi thử đẻ ra đã không có gạo nuôi mà còn phải nộp phạt thì thôi ráng nhịn đẻ còn hơn. Có thể nhờ vậy tỉ số con nhà giàu thì tăng, con nhà nghèo thì giảm. Sau này chúng giàu nghèo ra sao là chuyện ngoài... kế hoạch ngũ niên, khỏi lo.

Riêng trường hợp nhà tôi thì kiếm thêm thằng cu nữa để thêm chút dũng khí trong nhà. Tôi không biết dũng khí nó giống cái gì, hỏi thì ba trả lời đó là tính cách mạnh mẽ oai phong của thằng con trai. Có nghĩa là mạnh mẽ giống như thằng Lượm con ông cả Hoạt, suốt ngày thấy hấn u đầu sút trán mấy bạn vì đánh lộn. Đánh lộn cũng là tính cách mạnh mẽ của con trai, mai mốt lớn lên sức dài vai rộng đặng gánh vác gia đình, như chặt cây đốn củi, leo lên nhà lợp mái nhà hay bưng bàn khiêng ghế cho mấy đám tiệc, chớ con gái có làm được đâu. Thằng con trai nó oai lắm! Cái dáng dái đứng cũng oai nữa. Tôi chẳng thấy oai gì ráo! Oai cái chỗ nào khi úp mặt "tè" vào gốc cây? Oai cái chỗ nào khi úp mặt "tè" vào chân tường?

Trở lại chuyện cái tên ở nhà của tôi. Nào là Chút, Xiu, Xiu, Tí, Tí, Xí, Xi hàng loạt được mấy anh chị tôi tung ra. Sau một hồi sà sảy, tên Tí được lọc lại. Vậy là tôi có tên Tí, là con gái cho nên được gọi kèm thêm chữ bé ở trước, bé Tí.

Đúng ra thì cái chức út ít không thuộc về tôi mà lọt vào tay chị. Năm kia. Chị Năm nắm giữ quyền út ít trong tay cho tới khi chị sắp bước sang tuổi thứ mười thì ba tôi đi ở tù về. Tôi ra đời và chị nghiêm nhiên trở thành út hụt. Nhà có ba đứa con gái, ba thị mệ mà chỉ có mỗi mình anh Ba là con trai cho nên ông bà nội đều muốn má tôi đẻ thêm một thằng cu nữa con vui cửa vui nhà. Tôi ra đời trong sự thất vọng thấy rõ trên khuôn mặt ông nội. Lúc ba ở nhà bảo sanh về, ông nội đang chấp tay đi đi lại lại ngay chỗ cổng (ông đang nóng ruột chờ ba về). Ông vồn vập hỏi:

- Răng mi? Con gái hay con trai?

- Con ga...ái

Ba tôi thở hắt ra. Ông nội quay ngoắt một cái đi vô nhà, không thèm nói với ba nửa lời cứ y ba tôi có lỗi to lắm. Lỗi sanh nhiều con gái hơn con trai. Tôi không thèm để ý đến mấy chuyện lật vật đó. Tôi vô tư cười khàn khật, lúc cao hứng tôi cất giọng cao chất ngất "oe, oe, oe" Chị Hai đã bị một phen "sượng sùng" với bạn bè. Số là hôm đó chị Hai dắt bạn trai về nhà chơi. Chị Hai lúc đó đã 24 tuổi rồi chớ bộ. Ai đời con gái sắp lấy chồng rồi mà má còn sanh em bé nữa, quê lắm. Chị chạy vào bếp thì thăm với má: "má ráng giữ đừng cho con Tí nó khóc ghen má" Xui cho chị, lúc đó má lo đơn đã mời chào khách quý uống nước, ăn kẹo. (Quý chớ sao không quý, phải đơn đã mời chào nó, nó mới quý con gái mình, mới rứt con gái mình đi chớ không thì ế chồng gọng) Má đẻ tôi một mình lẩn lẩn trở trở giữa hai cái gối. Bực mình tôi tè một phát ước luôn cái gối. Nước ước, tôi lạnh mà má cũng không hay, tôi đành lấy hết giọng: "oe.. oe..... oe....ẹ..." Má hoảng hồn chạy vô phòng rồi rít ôm tôi lên nựng nịu giỗ tôi nín. Chị Hai được một phen sượng trên mặt. Chị tức tôi lắm!

Rồi chị Hai cũng lấy được chồng. Vị ân nhân thứ nhất của tôi mỗi khi đến nhà vợ đều chia cho tôi một bịch kẹo. Tôi gọi tất cả những ông anh rể là những vị ân nhân. Bởi vì khi lần lượt một trong mấy ông

xuất hiện trong nhà với ý đồ rước một bà chị ra khỏi nhà là ba má tôi vui như tết, cười cười nói nói liên hồi. Những lần như vậy, tôi đòi gì là ba má gật đầu đồng ý cái rụp. Tôi lên chúc bà dì, gọi là dì Tí khi ăn được 5 cái tết. Thằng cháu tôi dễ thương lắm, nhưng khi nó lên bốn tuổi thì nó bớt dễ thương đi vì suốt ngày nó cứ cự lộn với tôi: "Dì Tí không được xuống bếp, ngồi ở đây chơi với Bi", "Dì Tí phải ăn canh bí đỏ vì mẹ bắt Bi ăn canh Bí đỏ?". Trời ạ, bí đỏ là cái thứ tôi ghét tàn ghét tã. Ai nói ăn bí đỏ bỏ óc, tôi thà chịu óc ngu còn hơn phải nhét cái món cực kỳ dở đó vào miệng.

Anh Ba cưới vợ. Tôi có thêm một người bạn đó là chị dâu. Chị dâu trẻ người và còn con nít lắm! Hôm bà Nhĩ, bạn bà nội ở quê vào xin trâu, gặp chị dâu đang ngồi xếp bằng tròn trên phản gấp giấy xấp búp bê với tôi, bà hỏi: "Ủa, con bé con của ai đây".

Bạn bè gọi tôi là Tí. Bà con hàng xóm gọi tôi là Tí. Ông Nội đi họp phụ huynh, vào lớp phải báo với giáo viên chủ nhiệm mình là phụ huynh của trò nào thì ông Nội thản nhiên: "tui đi họp cho con bé Tí". Thầy giáo dò ra tên Tổ Ngân. May, thầy biết được tên ở nhà của học trò là Tí. Đi ăn đám cưới ở nhà hàng, ba má ráng giựt cho được chùm bong bóng "đem về cho con Tí" mà quên bém mất một việc là con Tí đã hết chơi bong bóng từ lâu lắc rồi. Bữa trước chị Năm chở tôi đi học, tôi thấy mắt bà liếc liếc nhìn. Tôi giả bộ ngó lơ đi chỗ khác sợ bà la quá. (Bà này mà nổi giận thì hai con mắt cứ trợn tròng lên, ghê lắm!) Chị Năm bật hỏi:

- Hồi này chị Năm rình, thấy Tí lén lén quẹt son lên môi. Son ở đâu mà Tí có?

Tôi đỏ mặt hột hột, run run trả lời:

- Con nhỏ Jessica tặng em bữa B-day.

Tự nhiên chị Năm hủ hì:

- Hồi học highschool như Tí, chị Năm thấy tụi bạn xài nhưng đâu biết chỗ mua để xài đâu, lúc đó mới qua không biết.... Nhưng mà Tí cũng không có xài nhiều nghe chưa!

Tự nhiên tôi thấy thương chị Năm dễ sợ.

Một bữa, chuông cửa reng, tôi ào ra mở cửa. Chị Tư nắm tay một anh, chỉ tôi:

- Đây là con bé Tí nè!

Anh bạn chị Tư tròn vo mắt nhìn con bé Tí - 17 tuổi đang nhoeo miệng cười, tay anh lật đặt dứt vội gói kẹo vào lại trong túi áo. Vị ân nhân thứ hai của tôi đã đến! Ba bà chị của tôi khoảng cách tuổi xa nhau vì má sanh sưa cho nên những vị ân nhân của tôi không rủ nhau đến chung một lượt mà cứ từ từ đến trong sự mong ngóng hồi hộp của ba má. Cái đàn chị. Năm cái lộn rồi xù nhau với bồ, má tôi cứ đi ra cửa thờ "suốt" một cái, đi vô bếp thờ đánh "thượt" một cái. Bà chị Năm nói:

- Bị bồ xù tao cũng không thấy thảm bằng cái tiếng thờ dài sườn sụt của má. Cứ y như má còn rầu hơn tao.

Rồi bà chị Năm cũng có người rước đi. Vị ân nhân thứ ba hào phóng cho tôi làm con sen, giúp chị Năm thay đổi xiêm y trong ngày cưới. Gặp ai tôi cũng cười toe khoe niềm vui của ba má: "Chị Năm con sắp đi lấy chồng". Trong tiệc cưới của chị Năm, tuy xúng xính trong bộ đồ "con sen", ý tôi muốn nói là dâu phụ í mà, nhưng tôi vẫn cứ phải vênh tai lên để nghe giọng mấy bà chị "Tí ơi, dắt thẳng Kỳ Không ra chỗ hồ cá cho nó coi dùm chị với...", "Tí à, lấy cho con Trít-Shà bình sữa dùm chị...." Tôi lệ làng dạ thật lớn rồi nhanh chóng biến đi chỗ khác khuất bóng để mấy bà khỏi sai vặt.

Tôi chạy đi chạy lại lăng xăng trong nhà hàng. (Cái chức dâu phụ lúc nào cũng lăng xăng). Tôi mừng hớn hớn khi bên tai tôi văng vẳng: "Cái con dâu phụ con ai mà xinh xẻo ghê!" Cái rồi, tự nhiên lại có tiếng văng vẳng to hơn, chắc là một người bà con họ hàng nào đó của tôi: "Cái con bé Tí chớ đũa mô....."

Tôi xụ mặt. Ôi, Tí ...TíT í gì ở cái chôn đông người này. Sao không là con bé Ngân, hay cô Tổ Ngân mà lại là Tí!

Tiếng nói hồi này lại vang lên kèm theo tiếng chép miệng: "Tội nghiệp, lúc mới sinh ra ba má hẳn phải nộp phạt hai mươi cân lúa....."

Đang méo mặt thì một bàn tay nhỏ xíu ri. ri. áo tôi:

- Cô Tí ơi dắt Kỳ Không ra chỗ hồ coi cá.....